

Az „új világrend” és az Evangélium

A nagy átalakulások idejét éljük, tele bajokkal, kiégettséggel problémákkal. Minden politikus, politikai erő, civil szervezet és egyház megoldásokat keres, mindenki megváltó, problémamegoldó akar lenni, a nép pedig elkeseredésében és szegénnyé alacsonyítottóságában tehetetlenné vált. Mindennek oka a tudatlanság, és az emberi gyarlóság. Ugyanis egyetlen kiút van ebből a lelki, szellemi, gazdasági válságból, és ez nem más, mint Krisztus tanítása, azaz, az Evangélium.

Mondhatná bárki, hogy az Evangélium eddig sem segített az emberiség problémáin... Ám, a válasz sem késlekednék, hiszen az Evangélium nem önmagából adódóan képtelen segítséget nyújtani, hanem az emberek természeténél okán nem jut el a gyökerekig, azaz, a lelkek értő magaslataig. Hiszen annak ellenére, hogy Krisztus minden földi nyomorúságra megadja a választ és a lelki, hitbéli gyógymodot, az emberek nagyobb része ezt nem ismeri, mások egyszerűbbnek tartják az öntörvényű, korlátok nélküli életet, megint mások saját primitívségük okán mereven elutasítanak mindent, amiben Isten neve, a keresztény egyházak tanítása és a szeretet, mint legfőbb parancs szerepel.

Mindezen tények okai nem ismeretlenek azok előtt, akik hisznek Istenben és Krisztust követve példamutató keresztény életmódot folytatnak. Az okok a világi rendszerekben és törvényekben keresendők, azokban, amelyek a franciák nagy-nak nevezett értékromboló forradalma óta sátáni erővel működnek a világban. Minden rossz és minden probléma a pénz imádatából ered, kiegészülve azon ostoba, de a primitív társadalmakkal mégis elhitethető eszmékkel, amelyek szimpaticussá teszik a különböző ideológiákat. Minden ideológia egy bizonyos társadalmi osztálynak kedvez. Amit ma demokráciának nevezünk, az valójában nincs, mert ugyanolyan hazug szemléletet tükröz, mint az összes többi bukott eszmerendszer. Azonban ezt az ideológiát a pénz teszi védhetővé, mert minden államban megvannak azok az elvakult és vérszagra gerjedő egyedek, amelyek saját anyjukat is feljelentik, ha pénzt kapnak érte. Minden országnak és nemzetnek megvan az az alja, amely bármely ideológiát képes és akar támogatni, ha primitív mivoltában ez előrelépést jelent a számára.

Tehát eddig két dolgot tisztáztunk: az egyik, hogy minden eszmerendszer a hatalom és a pénz imádatára egy bizonyos társadalmi osztály érdekei szerint és céljainak megvalósítása érdekében épül fel. A másik világos és érthető tény, hogy minden ideológiát a társadalom aljával ismerteknek meg lelelőször, s ezt a réteget használják az egyes ideológiák védőbástyájául. Ezekből lesz az elvakult és ölni is képes „hadtest”, ám veszélyes is ez a réteg azokra, akik használják, mert ha nem válik be az eszmeiség, akkor e primitívek tömeg gazdája is kötéllel a nyakán végzi... mert az alja egy új ideológia szolgálatába áll. Ezt láthattuk Magyarországon akkor, amikor a nyilasból varázsütésre kommunista lett.

Az emberi tartás és tiszta gondolkodás tehát a társadalom azon rétegeiben fellelhető, amely rétegek immár a 21. század elején kisebbségbe szorultak. Így nagyobb, pozitív változás addig nem lehetséges, amíg a társadalmak aljából kikerült úgynevezett értelmiségi réteg, a politikai elit kormányozza Európát és a világot, azon elvek szerint, amely elvek és ideológiák minden emberiségtől, erkölctől, és értéktől elrugaskodnak, és csak az anyagi javakat állítják a középpontba. A világ elszegényítése a hatalom bukását idézi elő, mert örök igazság, hogy a „nép jóléte a legfőbb törvény”. A mai világhatalmi elit azt gondolja, hogy modern fegyverei, számítástechnikai ellenőrző berendezései és jól fizetett verőemberei árnyéka elegendő a hatalom megtartásához. Nem elegendő. Nem elegendő. Sokmillió ember kirobbanó lázadása, és az Európába betolakodó iszlám keresztény-és Európa-gyűlölete pillanatok alatt lerombolja ezt az elitet, s vele együtt az európai kultúra maradványait is.

Ma már csak maradványokról beszélhetünk, hiszen az az európai keresztény kultúra, amely a világ mozgatóereje volt évszázadokon keresztül, mára voltaképpen megszűnt, illetve csak néhány millió európai értelmiségi lelkében él. Ennek ezernyi oka van, amely okokból néhányat tisztázni kell, fel kell ismerni, mert a felismerés talán segíthet az értékek megmentésében és továbbadásában, továbbélésében.

Említettük a franciák nagynak mondott forradalmát, amely nem volt más, mint a klasszikus értékek rombolása, az egyház és a hit sárba tiprása, a primitívségében és irigységében esz-

telen gyűlöletet hordozó legalsóbb társadalmi rétegek felhasználásával. A cél világos volt: megszüntetni az egyházak – főleg a katolikus egyház – „hatalmát”, eltörölni erkölcsi tanításokat, s állattá idomítani a népet, amellyel azután bármit meg lehet tenni, bármerre lehet fordítani, és bárki ellen fel lehet tüzelni.

Az egyház tanítása azért zavarja máig a rombolás híveit és irányítóit, mert alapvetően a tisztelet, a szeretet, az alázat és Krisztus ebbéli tanítása rejlik benne. Ők, e tanításokkal ellentétesen élnek. Zavarja őket az Evangélium tanítása, mert tudják, hogy mi a jó, és mi e tanítások lényege, de lelkiismeret furdalással csak úgy tudnak leszámolni, ha megszüntetik az erkölcsi iránymutatást, és eltörlik, vagy megpróbálják eltörölni – mint azt ma is látjuk – az értéket és az erkölcsi normákat, a kereszténységet képviselő egyházakat. Ugyanis az Evangélium az egyetlen, amely ebben a kusza világban rendet tud teremteni, és ezt azok is tudják, akik Isten ellen harcot hirdettek a liberális eszmékkel. Az Evangélium nem csak követel, de meg is mutatja, hogyan kell tennünk azt, amit parancsol. Isten ugyan azt akarja, hogy minden ember elfogadja és élje az Ő parancsait, de nem követel. Szabad akarat adott, ami lehetőséget kínál arra, hogy magunk válasszuk meg a járt utat. Őt választjuk-e, vagy egy számunkra kellemesebbnek tűnő liberális, Istent tagadó eszmét.

Az emberi különbözőségeket Isten előtt természetesen, hiszen mindenkinek más és más a szellemi, értelmi, fizikai lehetősége. Más és más az akarata, a munkaszeretete, a rátermettsége, az igyekezete. S mert e különbségek folyamatosan változnak, és erősödnek. „Mindenkinek, akinek van, adatik, akinek nincs, elvétetik még az is, amije van” (Mt. 25, 29.) Tehát mindazon értékeket, amelyeket Istentől kaptunk, meg kell sokszorozni, mert ha lanyhul az emberi magatartás és csökken az igyekezet, elvesz a talentum. A mai világ alig ismer értékeket, és a társadalom izzik a gyűlölettel Isten nevének halatán. Az egyházakkal szemben is ellenérzést tapasztalunk, mert sok hazugság és számos valós emberi tökéletlenség, gyengeség lengi körül. Így, Krisztuson, azaz, az Evangéliumon kívül más nem tud megfelelő magyarázatot adni a világ mai bajára. Az Evangéliumot azonban egyre kevesebben olvassák, mert elavult és maradi dolognak tartják, ami benne foglaltatik, noha ebben a Könyvben található a megmaradás és az élet összes feltétele, követelménye és az ehhez szükséges szeretetteljes útmutatás.

S ha a Szentírást említjük, s korábban a társadalom aljának neveztük azokat, akik primitívségükben és gyűlölködésükben példátlan cselekedeteket hajtottak végre felbujtóik akarata által, meg kell neveznünk és meg kell említenünk azokat, akik az érték, az erkölcs és a hit, azaz a világ megmaradásának e három alapfeltételét tartották és tartják magukénak, s igyekeznek is eszerint élni, cselekedni, példát mutatni.

Amikor az emberek tulajdonságait és ezáltal különbözőségüket említjük, akkor arra gondolunk, hogy bizonyos tulajdonságok öröklődnek, s meghatározó, hogy egy-egy ember milyen családi háttérrel indul, mit hoz otthonról, milyen nevelésben részesül, s milyen példát lát maga előtt. Az Evangélium szerint vissza kell térni az igazi arisztokráciához, azaz a jobb felsőbbrendűségéhez, ahhoz, amely élni tud emberi értékeivel és szellemi, gazdasági javait a többség, azaz, az emberek szolgálatába állítja. Ugyanis nem arisztokrata az, aki harácsol, s megfélemlít mindenki másról, egész életét a hatalom iránti örület, és az ebből adódó lehetőség szerint való rablás tölti ki. Ezt látjuk ma mind a nemzetközi, mind pedig - láttuk nyolc éven keresztül, illetve 1919. óta minden kommunista és liberális kormányzás idején - a hazai politikai és társadalmi életben. A valódi arisztokrata az, aki nem felejt el kötelezettségét, és örömét leli mások szolgálatában, s ez adja valójában felsőbbrendűsége értékét.

Az a ma nevetséges módon új arisztokráciának nevezett politikai elit, amely a Európát igazgatja, messze áll ettől az elkötelezettségtől, s megkockáztatom, nem is tudja valójában, hogy a hatalom gyakorlásán és az általa kapott előnyökön kívül van-e más kötelezettsége Európával, a nemzettel és hazával kapcsolatosan. Ma gőgös és cinikus arisztokráciáról beszélhetünk csupán. Az értékes, igazi arisztokrácia alázatos szolgálat a valós értékek mentén, mások érdekeiért és céljaiért, a haza javára.

Az arisztokrácia szó eredeti jelentését ma nem a társadal-

mi osztály magasabb fokán való lét és az ezzel járó gazdagság adja, hanem a szent szolgálat, amely a nemzetek és népek lelkiismeretes és hűséges szolgálata az evangéliumi értékek mentén, amelye értékeket Krisztustól kaptunk. Ha tehát az arisztokrácia ebben az evangéliumi értelemben elterjedne a Földön, megoldódnának mai problémáink és a keserves mindennapok átalakulhatnának boldog ünneppokká. Ehhez azonban Isten megismerése, a hit terjesztése, a példamutatás, és az Evangélium – azaz örömhír – továbbadása szükséges. Az Evangélium a nem keresztény embereknek is utat mutat, hiszen, ha megismerik Krisztus tanításait, és azokat magukra kötelezőként fogadják el, akkor láthatják, hogy elsősorban önmagukkal szemben kell szigorúnak lenniük, s ezáltal másokkal szemben sokkal elnézőbbekké válnának. A kommunisták és a liberálisok által a kereszténység csődjét hirdetni egyenlő az emberiség ellen elkövetett égbekiáltó bűnnel. Ugyanis a tökéletesnek, azaz, az Evangéliumnak nem lehet csődje, mert az Istentől

való. Ma annak az emberi, erkölcsi, szellemi és gazdasági csődnek vagyunk tanúi, amely az Evangélium tanításának megtagadásából ered. Ha ugyanis az Evangélium tanítását tartjuk – mert mást nem is tarthatunk - egyetlen megoldásnak Európa és a világ számára, akkor tisztában vagyunk azzal, hogy egy társadalmi osztályok nélküli, szeretetben gazdag és a javakat igazságosan elosztó tökéletes társadalomban élhetnénk. Igaz, ez az emberi tökéletlenség miatt csak részben lehetséges. Pedig, az Evangélium biztosítja az emberiség számára a teljes szabadságot, döntési jogot és önrendelkezést Krisztus útmutatása mellett és szerint.

A mai világ pénzimádata, erkölcsi szabadossága, és az Isten elleni harca – az Evangélium elvetése – minden bajunk okozója. A világhatalom súlyos bünt követ el mind az Isten, mind az emberek ellen, amely bűnért önmaga felel keservesen előbb vagy utóbb. Hiszen semmilyen bűn nem marad megtorlatlanul. Ahhoz azonban, hogy a nemzetek ne essenek a gyűlölet és a gyilkosság bűnébe ezekkel a világvezetőkkel és pénzügyi hatalmasságokkal szemben, ismét az Evangéliumra van szükség, amely kötelez Krisztus által arra, hogy szeressük ellenségeinket is, és tartózkodjunk a bosszúállás sátáni kényszerétől. A hit és az Evangélium ismerete megnyugtató eligazítást ad arra is, hogy nem emberi tevékenység lesz az, amely által helyreáll a világ. Isten hatalma ellen harcolni és Isten ellen küzdeni félelmetes ostobaság. Ugyanis ma nem a kereszténység, az iszlám vagy a zsidóság ellen dűl a harc, hanem minden vallás ellen, amely erkölcsöt, és emberi magatartást hirdet, amely Isten létét hiszi és igazolja. Mert a hatalmak rettegnek kimondatlanul is Istentől, de ugyanakkor – mint a világ teremtésének történetében olvassuk – olyanok akarnak lenni, mint Isten. Ez pedig a „Paradicsomból” való kiűzetést jelenti ma is... ekkor, és ők lesznek az elsőkből utolsók, és a sanyargatott nemzetek az utolsókból elsőek...

Nincs tehát új világrend, nincs gyökeres átalakulás abból a világot egyesíteni akaró birodalmi szellemiségből, amely ma már kézzelfoghatóan megbukott, s amelyet erőszakkal tart még életben a világot irányító, de faladatával megküzdni nem tudó, és mára be nem ismert rettegő pénzhatalom. Egyetlen lehetőség van, és egyetlen út van a világ előtt: Isten parancsai és az Evangélium, azaz, Krisztus tanítása. Az lesz ismét egy új világrend, amelyben felismeri minden nép, hogy Isten nélkül élni és alkotni, létezni és fejlődni lehetetlen. Hogy miként lesz ez a felismerés, és milyen árat fizetnek az ostoba társadalmak és egyének, azt ma már látjuk.

Éppen ezért minden keresztény embernek hirdetni kell az Evangéliumot, önnön példamutató életével, a gyűlölködés környezetében való megszüntetésével, a helytállással, hogy az igazi keresztény, lelki és szellemi arisztokrácia sorába lép-hessen cselekedetei által Krisztussal, megtartva és környezetében megtartva a szeretet parancsát. Mindez nem valami mesebeli álom, hanem a hétköznapi feladata, amelyet hívó és nem hívó egyaránt elvégezhet, ha egy békés és kiegyensúlyozott, erkölcsi korlátokkal tökéletesített világban akar élni. Az Evangélium nélkül ugyanis csak fokozódik – és talán ez lesz a felismerés drámai útja? – a szegénység, a gyűlölet, az egymás iránti megvetés, a gyilkosságok, a kábítószerek használata, a szabadosság és az ezzel járó tragédiák, az erkölctelenség, a kiégettség és az önpusztítás. Azaz, az Istennel való háborúság. A hívó, Evangéliumot ismerő, vagy a nem hívó, de a krisztusi tanokat elismerő ember azonban külön-külön és együtt is képes legyőzni a történelem során oly sokszor megélt – a maihoz hasonló – traumát. Ugyanis egyetlen mondat-tal kaptunk Krisztustól utasítást a megoldásra: - Menjetek és hirdessétek az Evangéliumot! (Mk. 16., 15.)

Stoffán György